

Arrest

nr. 226 474 van 23 september 2019
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2019 met refertenummer x

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 augustus 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 2 april 2019 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.08.2018 werd ingediend door : [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beweert dat zij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden daar zij sedert 2009 in België een ononderbroken langdurig verblijf zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Op 22.08.2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 21.11.2009. Betrokkene diende een bijlage 41, op 11.02.2010 werd deze verworpen en werd aan betrokkene een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Uit eigen verklaring blijkt dat betrokkene op 16.02.2010 het land heeft verlaten. Ook blijkt uit verschillende adrescontroles dat betrokkene in december 2011 het land heeft verlaten. Betrokkene werd van 25.02.2012 tot 25.02.2012 en van 22.08.2015 tot 19.11.2015 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waardoor wij er niet kunnen van uit gaan dat betrokkene daadwerkelijk een ononderbroken langdurig verblijf zou hebben in België.

Het feit dat betrokkene verschillende arbeidsovereenkomsten voorlegt en beweert dat ze door de jaren heen ook verschillende contacten zou hebben ontwikkeld met verschillende werkgevers, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar ze gemachtigd was iets aan zou veranderen. Betrokkene heeft nooit de officiële toestemming gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Het feit dat haar kind, R.H. hier sedert zijn kleuterklas naar school gaat (legt een schoolattest en een attest van de gevolgde leerjaren voor) doch kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in precair verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw is, die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat R.H. 5 jaar oud was toen hij samen met betrokkene naar België zou zijn gekomen, hij geen enkele band zou hebben met Marokko waar hij nooit geweest zou zijn en hij de taal van het land van herkomst niet zou spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Arabisch zou spreken, wat toch de moedertaal is van mevrouw en dat hij niet opgevoed zou zijn volgens de Arabische cultuur. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten gepleegd zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De

elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, Dat zij werkbereid zou zijn, ze hier een appartement huurt, ze een behoorlijke actieve en passieve kennis zou hebben van de Nederlandse taal) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

"[...] mevrouw [...] het minderjarig kind [...], dient betrokkene te vergezellen. wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Uit de aankomstverklaring blijkt dat betrokkene op 22.08.2015 België heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster én haar minderjarige zoon verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst;

dat verzoekster én haar minderjarige zoon na een ononderbroken verblijf bijna dan 10 jaar totaal ontworteld is t.a.v. haar land van herkomst en een leven heeft opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd is én haar minderjarige zoon hier vanaf 2009 ononderbroken naar school gaat - én dit n.a.v. de aanvraag art. 9bis Vw. ook gestaafd is geweest met de nodige schoolattesten - en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster én haar minderjarige zoon t.a.v. haar land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én verzoekster overigens niets meer bezit in haar land van herkomst en zij daar zo goed als geen familie meer heeft, dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoekster en haar minderjarige zoon gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekster én haar minderjarige zoon hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige zoon van verzoekster, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt

onaanvaardbaar zou zijn omdat de minderjarige zoon van verzoekster zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt; ./..

dat hieruit volgt dat verzoekster aldus afdoende aantoont dat er voor haar en haar minderjarige zoon een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst;

dat voorts de bestreden beslissing betwijfelt dat verzoekster en haar zoon werkelijk ononderbroken verblijf houden in België sinds medio 2009; dat dit nochtans ten overvloede blijkt uit de schoolattesten van de minderjarige zoon van verzoekster (zie stuk 2), dewelke n.a.v. de regularisatie-aanvraag art. 9 bis Vw. waren bijgevoegd als stavingstuk en waaruit onbetwistbaar blijkt dat hij vanaf het schooljaar 2009-2010 ononderbroken tot het schooljaar 2017-2018 hier naar school is gegaan waaruit logischerwijze kan afgeleid worden dat verzoekster en haar minderjarige zoon dan ook hier ononderbroken hebben verbleven; dat verzoekster in 2011 omwille van een noodsituatie (het overlijden en de begrafenis van haar moeder) voor een paar dagen naar haar land van herkomst is gegaan doch dit haar uiteraard niet kan aangerekend worden op een wijze dat men zou kunnen stellen dat zij sinds medio 2009 tot op heden haar hoofdverblijf niet zou hebben in België én het centrum van haar belangen niet overduidelijk hier zouden liggen;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 02.04.19 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 02.04.19, aan verzoekster betekend op 06.05.19, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt er, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet het bestaan van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van oorsprong of plaats van oponthoud in het buitenland teneinde aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Er wordt hierbij concreet aangegeven waarom de door verzoekster aangevoerde elementen niet kunnen worden aanvaard. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt – onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – gesteld dat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen ruimschoots is overschreden. Er wordt verwezen naar de aankomstverklaring van verzoekster, waaruit blijkt dat zij op 22 augustus 2015 het Belgisch grondgebied heeft betreden. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissingen, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. In casu werd verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, waarbij werd geoordeeld dat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.8. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.9. Blijkens de aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoekster heeft ingediend en die zich bevindt in het administratief dossier, heeft verzoekster haar verblijfsaanvraag voornamelijk gestoeld op de instructie van 19 juli 2009 en de daarin vervatte criteria “2. *Prangende humanitaire situatie*” en “2.8.A. *duurzame lokale verankering*”. In deze heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing evenwel terecht gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Deze vernietiging impliceert dat de instructie en de daarin vervatte criteria met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. Verweerder heeft dan ook terecht gesteld dat verzoekster zich hier niet langer op kan beroepen. In zoverre verzoekster met haar betoog – waar zij nogmaals wijst op haar langdurig verblijf, duurzame verankering en schoolgaand kind – alsnog tracht aan te tonen dat zij voldoet aan de in de vernietigde instructie opgenomen criteria, kan de Raad enkel benadrukken dat hij niet vermogt te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.10. Waar verzoekster nogmaals haar duurzame binding met België en haar integratie benadrukt, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat deze elementen “*niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)*”. Aldus werd aangaande deze elementen van integratie gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard. De betrokken motivering is ook deugdelijk en pertinent. Ze is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de*

goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van openthoud in het buitenland in te dienen. Verzoekster spreekt van "*praktische overwegingen*", doch het gegeven dat het indienen van een verblijfsaanvraag alhier gemakkelijker zou zijn volstaat uiteraard niet. Waar verzoekster verder stelt dat een terugkeer naar het herkomstland of plaats van openthoud in het buitenland zou impliceren dat zij haar "*banden en integratie [...] zwaar dreigen aangetast te zien*", ziet de Raad niet in hoe dit het geval zou zijn. De door verzoekster en haar zoon opgebouwde integratie en banden met België houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland of plaats van openthoud in het buitenland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging te initiëren en het staat haar steeds vrij deze elementen aan te voeren ter gelegenheid van deze aanvraag. Ook wat betreft de scholing van verzoeksters kind kan niet zonder meer worden vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland of plaats van openthoud in het buitenland zou impliceren dat deze scholing langdurig zou worden onderbroken. Verzoekster brengt niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat niet blijkt dat het minderjarig kind geen scholing kan volgen in zijn herkomstland of dat hij een gespecialiseerd onderwijs behoeft dat aldaar niet beschikbaar is. Verzoekster poneert voorts wel dat een terugkeer naar het land van herkomst onaanvaardbaar zou zijn vanuit psychologisch en pedagogisch oogpunt aangezien haar zoon zich in een cruciale ontwikkelingsfase bevindt, doch toont niet concreet aan waarom een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of openthoud dermate nefast zou zijn voor haar zoon.

2.11. Waar verzoekster kritiek uitoefent op het motief in de eerste bestreden beslissing dat er, gelet op de aankomstverklaringen, niet van kan worden uitgegaan dat zij daadwerkelijk een ononderbroken langdurig verblijf in België heeft gehad, wijst de Raad erop dat het betrokken motief steun vindt in het administratief dossier. Hierin bevinden zich immers de bedoelde aankomstverklaringen, waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster minstens diverse keren heen en terug is gereisd naar haar land van herkomst of plaats van openthoud. Deze afwezigheden lijken derhalve meer te beslaan dan louter een paar dagen in 2011 omwille van een noodsituatie in het land van herkomst. Het enkele gegeven dat haar minderjarige zoon vanaf het schooljaar 2009-2010 tot het schooljaar 2017-2018 ononderbroken naar school is gegaan, toont de incorrectheid van de eerste bestreden beslissing op dat vlak niet aan. Nergens in de eerste bestreden beslissing wordt betwist dat haar minderjarige zoon naar school is geweest. Hieruit kan evenwel niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekster ononderbroken in België heeft verbleven. Zo kan hieruit bijvoorbeeld niet worden afgeleid of verzoekster – al dan niet vergezeld van haar minderjarige zoon – gedurende de schoolvakanties heen en weer is gereisd. Hoe dan ook dient de Raad op te merken dat verzoekster het aspect langdurig verblijf andermaal koppelt aan het "*centrum van belangen*" dat zij en haar zoon alhier hebben. Zoals hierboven reeds uiteengezet betreffen de banden met en integratie in België elementen die de gegrondheid van de aanvraag aanbelangen.

2.12. Verzoekster stelt dat zij niets meer bezit in haar land van herkomst en dat zij daar zo goed als geen familie meer heeft. Uit een nalezing van haar verblijfsaanvraag blijkt evenwel niet dat verzoekster deze argumenten heeft ingeroepen. De Raad herinnert aan het gesteld in punt 2.8., met name dat het niet aan de Raad is om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster zich tevens kan begeven naar de consulaire post, bevoegd voor de plaats van openthoud in het buitenland. Uit het administratief dossier blijkt dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoekster mogelijk een verblijfsrecht in Spanje heeft. Er blijkt aldus niet zonder meer dat verzoekster naar Marokko dient terug te keren, minstens toont zij niet aan dat dit zo zou zijn.

2.13. Waar verzoekster de elementen die haar zaak kenmerken en die zij ontwikkeld heeft in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, meermaals oplijst en herhaaldelijk aangeeft dat zij van oordeel is dat er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen een verblijfsaanvraag in het herkomstland, dan wel de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen en dat de verblijfsaanvraag derhalve niet onontvankelijk kon worden verklaard, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek te dezen aldus weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegd-

heid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De loutere overtuiging van verzoekster dat de eerste bestreden beslissing getuigt van een *“totaal gebrek aan realiteitszin”*, maakt niet dat dit zo is.

2.14. Wat betreft het gelijkheidsbeginsel, blijft verzoekster in gebreke te specificeren op welke wijze dit beginsel zou zijn geschonden door de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.15. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door haar ingeroepen elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt niet aangetoond dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid te dezen heeft overschreden.

2.16. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoekster dat deze beslissing eveneens dient te worden vernietigd *“aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”*. De Raad merkt in deze evenwel op dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten elk zijn gestoeld op hun eigen juridische en feitelijke gronden. De onwettigheid van de ene beslissing houdt als dusdanig niet de onwettigheid van de andere beslissing in. Hoe dan ook wijst de Raad er op dat verzoekster geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden heeft aangevoerd zodat hieruit niet de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan voortvloeien.

Het enig middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA